

Hrvaške, Dalmacije, iz Bosne in Hercegovine, iz Črne gore, Srbije in Bolgarije nam je doposlal že brez števila potopisov in člankov.«

Gospod Jensen je častni član narodnega muzeja poljskega v Rapperswylu ter imetnik bolgarskega reda za »народна заслуга« . . .

* * *

Želimo, da bi temeljiti poznavavec slovanskih razmer, naš prijatelj g. Jensen, še mnogo let zdrav in čil opravljal svojo plemenito misijo: seznanjati škandinavski sever s slovansko literaturo in kulturo. Saj ne samo med sorodnimi plemeni, ampak tudi med tujimi si narodi naj bi veljala deviza: »Spoznavajmo se!« . . . Tako medsebojno spoznavanje razpršava predsodke, navaja k vzajemnemu spoštovanju; to pa vodi k strpnosti, k prijateljstvu, k ljubezni, k pravi humaniteti. Naj dela g. Jensen še poslej kot pionir velike ideje človečnosti! V to ime mu kličemo srčni švedski: »Skol!« (Na zdar!) . . .

Moje slovo.

V
etrc je leden pihljaj,
mesec za oblaki spal.
Meni je oko rosilo,
milo mi srce tožilo,
ko slovo sem domu dal.

Nihče ni se žalostil,
ne v slovo mi ni napil.
Le moj upnik brez pardona
spremil me je do vagona,
Ko sem tožen se slovil . . .

Vojanov.

Zakaj?

Ah prej . . . Če srečal jo je le,
je bil vesel;
pogled njen divni
ga je razvnel.

Če sta pa govorila kaj,
ah, kot v nebo
bi zrl, se zdelo
mu je lepo.

A zdaj . . . pa če jo sreča kje,
ozre se v stran;
in gre tam mimo
kot nepoznan . . .

Haha! Zakaj tako? Zakaj . . .
Ej, govore,
Da radi zibelke
boli srce . . .

Laščan.

